

Spotvogel

Tellen

Ik ben niet zo'n teller, nooit geweest. Op school zag ik mij al vroeg genoodzaakt alle vakken met cijfers te laten vallen en ook later is het niet meer goed gekomen. Ik sta regelmatig in het veld en richt mijn verrekijker op een groep vogels. Meestal roep ik dan iets tegen m'n metgezellen, "een vlucht Regenwulpen!" bijvoorbeeld. Steevast hoor ik dan iemand naast mij een getal brommen, "zeventien" of "twee-en-dertig" of iets anders, naargelang het aantal vogels uiteraard. Mijn maten zijn altijd een stap verder dan ik, wat wel eens frustrerend is.

Ik had dan ook mijn gerede twijfels toen ik enkele jaren geleden werd gevraagd een Noordkusttelling te gaan doen, maar ik was door mijn smoezen heen en dus bevond ik mij op een redelijk zonnige morgen in gezelschap van een groep ervaren tellers op het tegelpad naast het Zielhoes in Noordpolderzijl. "De wind staat verkeerd" probeerde ik nog zwakjes maar er was geen ontkomen aan, ik werd toegevoegd aan Petrus (nee, ik ging niet dood van angst, mijn medeteller heette zo) en we kregen de opdracht een stuk kwelder bij de haven te tellen.

Op het eerste gezicht leek het mee te vallen, er zat niet al te veel en ik begon me iets beter te voelen, maar dat werd al gauw minder toen Petrus een telescoop uit zijn rugzak haalde. Ik had nooit geweten dat tellen zo serieus was. We verdeelden de meeuwen, ik deed de Kokken en Petrus de Zilvers. Dat ging nog wel, die beesten zijn redelijk groot en door hun witte kleur vallen ze nogal op tussen de zeekraal en de pollen slijkgras. De aantallen werden in een schriftje genoteerd, voor later, bij de verwerking en de verslaglegging. Daarna deden we de Scholeksters en de Wulpen en dat was ook niet onoverkomelijk. Wulpen hebben de vervelende gewoonte ver weg te staan in dichte, vaalbruine groepen, maar ze zijn behoorlijk fors en zolang je de snavels maar kunt onderscheiden lukt het wel.

Als laatsten waren de Bonte Strandlopers aan de beurt. Ik vroeg nog aan Petrus of we daar wel aan moesten beginnen, want op afstand zijn het minuscule grondbeestjes die totaal verdwijnen in slenkjes en achter modderkluiten, maar mijn compagnon was onverbiddelijk, ook van de Bontjes moesten de aantallen genoteerd worden. We deden ieder een stuk van ons gebied. Ik kwam met tranende ogen van het getuur door mijn primitieve kijkertje tot 32 en Petrus tot 68, en zelfs ik kon uitrekenen dat er precies 100 Bonte Strandlopers op onze kwelder zaten. We noteerden nog wat kwelderzangers (zie elders in dit nummer) en begonnen aanstalten te maken om terug te keren naar de gelagkamer van het Zielhoes.

En toen kwam hij aanvliegen, dwars over ons stuk kwelder, de Slechtvalk. Paniek! De Kokmeeuwen en Zilvermeeuwen vlogen op, gevolgd door de Scholeksters en Wulpen en toen gingen ook de Bontjes. Zeker vijfduizend Bonte Strandlopers knalden vanuit hun slenkjes en vanachter hun modderkluiten omhoog. Ik keek nog schuin naar Petrus, maar die liep gewoon door.

Tellen, je moet het maar durven.